



חק לישראל – פרשת פקודי יום ו'

- (יא) ומשחת את הכיור ואת פנו וקדשת אתו: (יא) ומשחת את הכיור ואת פנו וקדשת אתו: (יא) ותרבֵי ית פיורא וית בסיסיה ותקדש יתיה:
- (יב) והקרבת את אהרן ואת בניו אל פתח אהל מועד ורחצת אתם במים: (יב) והקרבת את אהרן ואת בניו אל פתח אהל מועד ורחצת אתם במים: (יב) ותקרב ית אהרן וית בגוהי לתרע משפן זמנא ויתסחי יתהון במיאי:
- (יג) והלבשת את אהרן את בגדי הקדש ומשחת אתו וקדשת אתו וכהן לי: (יג) והלבשת את אהרן את בגדי הקדש ומשחת אתו וקדשת אתו וכהן לי: (יג) ותלבש ית אהרן ית לבושי קודשא ותרבֵי יתיה ותקדש יתיה וישמש קדמי:
- (יד) ואת בניו תקריב והלבשת אתם בתנת: (יד) ואת בניו תקריב והלבשת אתם בתנת: (יד) וית בגוהי תקרב ותלבש יתהון בתנוני:
- (טו) ומשחת אתם כאשר משחת את אביהם וכהנו לי והיתה להיות להם משחתם לכהנת עולם לדרתם: (טו) ומשחת אתם כאשר משחת את אביהם וכהנו לי והיתה להיות להם משחתם לכהנת עולם לדרתם: (טו) ותרבֵי יתהון כמא די רבייתא ית אבוהון וישמשון קדמי ותחי למחוי להון רבותהון לכהנות עלם לדריהון:
- (טז) ויעש משה ככל אשר צוה יהוה אתו פן עשה: (טז) ויעש משה ככל אשר צוה יהוה אתו פן עשה: (טז) ועבד משה ככל די פקיד יי יתיה פו עבר:
- (יז) ויהי בתדש הראשון בשנה השנית באחד לחדש הוּקם המשכן: (יז) ויהי בתדש הראשון בשנה השנית באחד לחדש הוּקם המשכן: (יז) ותהו בירחא קדמאא בשתא תניתא בחד לירחא אתקם משכנא:
- (יח) ויקם משה את המשכן ויתן את אדניו וישם את קרשיו ויתן את בריחיו ויקם את עמודיו: (יח) ויקם משה את המשכן ויתן את אדניו וישם את קרשיו ויתן את בריחיו ויקם את עמודיו: (יח) ואקם משה ית משכנא ויהב ית סמכוהי ושווי ית דפוהי ויהב ית עברוהי ואקם ית עמודוהי:
- (יט) ויפרש את האהל על המשכן וישם את מכסה האהל עליו מלמעלה כאשר צוה יהוה את משה: (יט) ויפרש את האהל על המשכן וישם את מכסה האהל עליו מלמעלה כאשר צוה יהוה את משה: (יט) ופרס ית פרסא על משכנא ושווי ית חופאא דמשכנא עלוהי מלעלא כמא די פקיד יי ית משה:
- (כ) ויקח ויתן את העדת אל הארץ וישם את הבדים על הארץ ויתן את הכפרת על הארץ מלמעלה: (כ) ויקח ויתן את העדת אל הארץ וישם את הבדים על הארץ ויתן את הכפרת על הארץ מלמעלה: (כ) וינסיב ויהב ית סהדותא לארונא ושווי ית ארייתא על ארונא ויהב ית כפרתא על ארונא מלעלא:
- (כא) ויבא את הארץ אל המשכן וישם את פרכת המסך על ארון העדות כאשר צוה יהוה את משה: (כא) ויבא את הארץ אל המשכן וישם את פרכת המסך ויקסך על ארון העדות כאשר צוה יהוה את משה: (כא) ואעל ית ארונא למשכנא ושווי ית פרקתא דפרסא ואשל על ארונא דסהדותא כמא די פקיד יי ית משה:
- (כב) ויתן את השלחן באהל מועד על ירך המשכן צפנה מחוץ לפרכת: (כב) ויתן את השלחן באהל מועד על ירך המשכן צפנה מחוץ לפרכת: (כב) ויהב ית פתורא במשפן זמנא על צדא דמשכנא צפונא מברא לפרכתא:



חק לישראל – פרשת פקודי יום ו'

- (כג) וַיַּעֲרֹךְ עָלָיו עֶרְךָ לֶחֶם לִפְנֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: (כג) וַיַּעֲרֹךְ עָלָיו עֶרְךָ לֶחֶם לִפְנֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: (כג) וְסֹדֵר עֲלוֹהֵי סֹדֵר דְּלֶחֶם קָדָם יְיָ כַּמָּא דִּי פְקִיד יְיָ ית מִשָּׁה:
- (כד) וַיִּשֶׂם אֶת הַמִּנְחָה בְּאֵהָל מוֹעֵד נֹכַח הַשְּׁלֶחָן עַל יְרֵךְ הַמִּשְׁכָּן נֹגֶבֶה: (כד) וַיִּשֶׂם אֶת הַמִּנְחָה בְּאֵהָל מוֹעֵד נֹכַח הַשְּׁלֶחָן עַל יְרֵךְ הַמִּשְׁכָּן נֹגֶבֶה: (כד) וְשׂוּי ית מְנַרְתָּא בְּמִשְׁכּוֹן זְמַנָּא לְקַבֵּל פְּתוּרָא עַל צֵדָא דְּמִשְׁכְּנָא לְדְרוּמָא:
- (כה) וַיַּעַל הַנֶּרֶת לִפְנֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: (כה) וַיַּעַל הַנֶּרֶת לִפְנֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: (כה) וְאֶרְלַק בּוֹצִינְהָא קָדָם יְיָ כַּמָּא דִּי פְקִיד יְיָ ית מִשָּׁה:
- (כו) וַיִּשֶׂם אֶת מִזְבַּח הַזֹּהֵב בְּאֵהָל מוֹעֵד לִפְנֵי הַפְּרֻכֹּת: (כו) וַיִּשֶׂם אֶת מִזְבַּח הַזֹּהֵב בְּאֵהָל מוֹעֵד לִפְנֵי הַפְּרֻכֹּת: (כו) וְשׂוּי ית מְדַבְּחָא וְדִבְחָא בְּמִשְׁכּוֹן זְמַנָּא קָדָם פְּרֻכָּתָא:
- (כז) וַיִּקְטֹר עָלָיו קֹטֶרֶת סַמִּים כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: (כז) וַיִּקְטֹר עָלָיו קֹטֶרֶת סַמִּים כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: (כז) וְאֶקְטֹר עֲלוֹהֵי קֹטֶרֶת בּוֹסְמִין כַּמָּא דִּי פְקִיד יְיָ ית מִשָּׁה:
- (כח) וַיִּשֶׂם אֶת מִסַּךְ הַפֶּתַח לַמִּשְׁכָּן: (כח) וַיִּשֶׂם אֶת מִסַּךְ הַפֶּתַח לַמִּשְׁכָּן: (כח) וְשׂוּי ית פְּרָסָא דְּתַרְעָא לַמִּשְׁכְּנָא:
- (כט) וְאֵת מִזְבַּח הָעֹלָה שֶׁם פֶּתַח מִשְׁכּוֹן אֵהָל מוֹעֵד וַיַּעַל עָלָיו אֶת הָעֹלָה וְאֵת הַמִּנְחָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: (כט) וְאֵת מִזְבַּח הָעֹלָה שֶׁם פֶּתַח מִשְׁכּוֹן אֵהָל מוֹעֵד וַיַּעַל עָלָיו אֶת הָעֹלָה וְאֵת הַמִּנְחָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: (כט) וְיֵת מְדַבְּחָא דְּעֹלָתָא שׂוּי בְּתַרְעָא מִשְׁכְּנָא זְמַנָּא וְאֶסְק עֲלוֹהֵי ית עֲלֵתָא וְיֵת מְנַחֲתָא כַּמָּא דִּי פְקִיד יְיָ ית מִשָּׁה:
- (ל) וַיִּשֶׂם אֶת הַפִּיֵד בֵּין אֵהָל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וַיִּתֵּן שְׁמֵהּ מִים לְרַחֲצָהּ: (ל) וַיִּשֶׂם אֶת הַפִּיֵד בֵּין אֵהָל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וַיִּתֵּן שְׁמֵהּ מִים לְרַחֲצָהּ: (ל) וְשׂוּי ית פִּיּוּרָא בֵּין מִשְׁכּוֹן זְמַנָּא וּבֵין מְדַבְּחָא וַיְהִי תַמְּן מִיָּא לְקַדוּשׁ:
- (לא) וְרַחֲצוּ מִמֶּנּוּ מִשֶׁה וְאַהֲרֹן וּבְנָיו אֶת יְדֵיהֶם וְאֵת רַגְלֵיהֶם: (לא) וְרַחֲצוּ מִמֶּנּוּ מִשֶׁה וְאַהֲרֹן וּבְנָיו אֶת יְדֵיהֶם וְאֵת רַגְלֵיהֶם: (לא) וַיִּקְדְּשׁוּן מִצִּיָּה מִשֶׁה וְאַהֲרֹן וּבְנֵיהֶם ית יְדֵיהֶוּן וְיֵת רַגְלֵיהֶוּן:
- (לב) בְּבֹאֵם אֶל אֵהָל מוֹעֵד וּבִקְרַבְתֶּם אֶל הַמִּזְבֵּחַ יְרַחֲצוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: (לב) בְּבֹאֵם אֶל אֵהָל מוֹעֵד וּבִקְרַבְתֶּם אֶל הַמִּזְבֵּחַ יְרַחֲצוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: (לב) בְּמַעֲלֵהוּן לַמִּשְׁכּוֹן זְמַנָּא וּבְמַקְרַבְהוּן לְמְדַבְּחָא יִקְדְּשׁוּן כַּמָּא דִּי פְקִיד יְיָ ית מִשָּׁה:
- (לג) וַיִּקֶם אֶת הַחֲצֵר סָבִיב לַמִּשְׁכָּן וְלַמִּזְבֵּחַ וַיִּתֵּן אֶת מִסַּךְ שַׁעַר הַחֲצֵר וַיְכַל מֹשֶׁה אֶת הַמְּלָאכָה: (לג) וַיִּקֶם אֶת הַחֲצֵר סָבִיב לַמִּשְׁכָּן וְלַמִּזְבֵּחַ וַיִּתֵּן אֶת מִסַּךְ שַׁעַר הַחֲצֵר וַיְכַל מֹשֶׁה אֶת הַמְּלָאכָה: (לג) וְאֶקֶם ית דְּרִתָּא סְחוּר סְחוּר לַמִּשְׁכְּנָא וְלַמְּדַבְּחָא וַיְהִי ית פְּרָסָא דְּתַרְעָא דְּרִתָּא וְשִׁיְצֵי מִשֶׁה ית עֲבִידָא:
- (לד) וַיְכַסּוּ הָעֵנָן אֶת אֵהָל מוֹעֵד וּכְבוֹד יְהוָה מָלֵא אֶת הַמִּשְׁכָּן: (לד) וַיְכַסּוּ הָעֵנָן אֶת אֵהָל מוֹעֵד וּכְבוֹד יְהוָה מָלֵא אֶת הַמִּשְׁכָּן: (לד) וְחַפָּא עֲנָנָא ית מִשְׁכּוֹן זְמַנָּא וַיִּקְרָא דִּי אֶתְמַלִּי ית מִשְׁכְּנָא:
- (לה) וְלֹא יָכַל מֹשֶׁה לָּבוֹא אֶל אֵהָל מוֹעֵד כִּי שָׁכַן עָלָיו הָעֵנָן וּכְבוֹד יְהוָה מָלֵא אֶת הַמִּשְׁכָּן: (לה) וְלֹא יָכַל מֹשֶׁה לָּבוֹא אֶל אֵהָל מוֹעֵד כִּי שָׁכַן עָלָיו הָעֵנָן וּכְבוֹד יְהוָה מָלֵא אֶת הַמִּשְׁכָּן: (לה) וְלֹא יָכִיל מֹשֶׁה לְמַעַל לַמִּשְׁכּוֹן זְמַנָּא אַרְי שְׂרָא עֲלוֹהֵי עֲנָנָא וַיִּקְרָא דִּי אֶתְמַלִּי ית מִשְׁכְּנָא:



חק לישראל – פרשת פקודי יום ו'

(לז) וּבַהֲעֵלוֹת הָעֵנָן מֵעַל הַמִּשְׁכָּן יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל מִסְעֵיהֶם: (לח) וּבַהֲעֵלוֹת הָעֵנָן מֵעַל הַמִּשְׁכָּן יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל מִסְעֵיהֶם: (לח) וּבַאֲסֻתְּלוֹת עֲנָנָא מֵעֲלֵי מִשְׁכַּנָּא נִטְלִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל מִטְלָנֵיהוֹן:

(לח) וְאִם לֹא יַעֲלֶה הָעֵנָן וְלֹא יִסְעוּ עַד יוֹם הָעֲלֹתוֹ: (לח) וְאִם לֹא יַעֲלֶה הָעֵנָן וְלֹא יִסְעוּ עַד יוֹם הָעֲלֹתוֹ: (לח) וְאִם לֹא יִסְתַּלַּק עֲנָנָא וְלֹא נִטְלִין עַד יוֹמָא דְאֲסֻתְּלוֹתֵיהּ:

(לח) כִּי עֲנַן יְהוָה עַל הַמִּשְׁכָּן יוֹמָם וְאֵשׁ תִּהְיֶה לְיָלֶה בּוֹ לְעֵינֵי כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּכָל מִסְעֵיהֶם: (לח) כִּי עֲנַן יְהוָה עַל הַמִּשְׁכָּן יוֹמָם וְאֵשׁ תִּהְיֶה לְיָלֶה בּוֹ לְעֵינֵי כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּכָל מִסְעֵיהֶם: (לח) אֲרִי עֲנָנָא וְקָרָא דִּין עַל מִשְׁכַּנָּא בִּימְמָא וְחִיזוּ אֲשֵׁתָא הֲוִי בְּלִילִיא בֵּיהּ לְעֵינֵי כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּכָל מִטְלָנֵיהוֹן:

רש"י

המזבח וגו': את העלה – עולת התמיד: ואת המנחה – מנחת נסכים של תמיד כמו שנאמר (שמות כט) ועשרן סלת כלול בשמן וגו':

(לח) ורחצו ממנו משה ואהרן ובניו – יום שמיני למלוואים הושוו כולם לכהונה ותרגומו ויקדשון מניה. זו ציוס קדש משה עמהם:

(לז) ובקרבנם – כמו ובקרבם כשיקרבו: (לה) ולא יכול משה לבוא אל אהל מועד –

(ת"כ פ' ויקרא) וכתוב אחד אומר (במדבר ז) ובזבא משה אל אהל מועד בא הכתוב השלישי והכריע ביניהם כי שכן עליו הענן אמור מעתה כל זמן שהיה עליו הענן לא היה יכול לבוא נסתלק הענן נכנס ומדבר עמו:

(לח) לעיני כל בית ישראל בכל מסעיהם – בכל מסע שהיו נוסעים היה הענן שוכן במקום אשר יחנו שם. מקום חנייתו אף הוא קרוי מסע וכן (בראשית יג) וילך למסעיו וכן (במדבר לג) אלה מסעי. לפי שממקום החנייה חזרו ונסעו לכך נקראו כולן מסעות:

(מג) ויצרך אותם משה – אמר להם יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם (תהלים ט) ויהי נועם ה' אלהינו עלינו וגו' והוא אחד מי"א מזמורים שכתפלה למשה:

(ג) וסכת על הארץ – לשון הגנה שהרי מחילה היתה:

(ד) וערכת את ערכו – שהי מערכות של לחם הפנים:

(יט) ויפרש את האהל – הן יריעות העזים:

(כ) את העדות – הלוחות:

(כז) על ירך המשכן כפונה – (יומא לג) בחאי הכפוני של רוחב הבית: ירך – כתרגומו כלל כירך הזה שהוא צדו של אדם:

(כז) ויקטר עליו קטרת – שחרית וערבית כמ"ט (שמות ל) צבקר צבקר בהטיבו את הגרות וגו':

(כט) ויעל עליו וגו' – אף ציוס השמיני למלוואים שהוא יום הקמת המשכן שמש משה והקריב קרבנות לצור חוץ מאותן שנכטוה אהרן זו ציוס שנאמר (ויקרא ט) קרב אל

נביא – מלכים א' פרק ז'

(מ) ויעש חירום את הכירות ואת היעים ואת המזרקות ויכל חירם לעשות את כל המלאכה אשר עשה למלך שלמה בית יהוה:

(מא) עמדים שנים וגלת הכתרת אשר על ראש העמדים שתיים והשבכות שתיים לכסות את שתי גלת הכתרת אשר על ראש העמודים:



חק לישראל – פרשת פקודי יום ו'

(מב) וְאֵת הַרְמוֹנֵי אֲרָבַע מְאוֹת לְשִׁתֵּי הַשְּׂבָכוֹת שְׁנֵי טוּרִים רְמוֹנִים לְשִׂבְכָה הָאֶחָת לְכֶסֶת אֵת שְׁתֵּי גִלְתֵּי הַכְּתָרֹת אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָעַמּוּדִים:
 (מג) וְאֵת הַמְּכַנּוֹת עֶשֶׂר וְאֵת הַכִּיֹּרֹת עֶשְׂרֵה עַל הַמְּכַנּוֹת:
 (מד) וְאֵת הַיָּם הָאֶחָד וְאֵת הַבְּקָר שְׁנַיִם עֶשֶׂר תַּחַת הַיָּם:
 (מה) וְאֵת הַסִּירוֹת וְאֵת הַיָּעִים וְאֵת הַמְּזֻרְקוֹת וְאֵת כָּל הַפְּלִים הָאֶחָד (הָאֶלֶּה) אֲשֶׁר עָשָׂה חִירָם לְמֶלֶךְ שְׁלֹמֹה בֵּית יְהוָה נְחֻשֶׁת מְמֻרָט:
 (מו) בְּכַבֵּד הִיָּדֹן יִצְקֶם הַמֶּלֶךְ בְּמַעֲבֵה הָאֲדָמָה בֵּין סָכוֹת וּבֵין צִרְתָּן:
 (מז) וַיִּנַּח שְׁלֹמֹה אֵת כָּל הַפְּלִים מְרַב מְאֹד מְאֹד לֹא נִחְקַר מִשְׁקַל הַנְּחֻשֶׁת:
 (מח) וַיַּעַשׂ שְׁלֹמֹה אֵת כָּל הַפְּלִים אֲשֶׁר בֵּית יְהוָה אֵת מִזְבַּח הַזֹּהֵב וְאֵת הַשִּׁלְחָן אֲשֶׁר עָלָיו לֶחֶם הַפָּנִים זָהָב:
 (מט) וְאֵת הַמְּנֹרֹת חֲמֵשׁ מִיָּמִין וְחֲמֵשׁ מִשְּׂמֹאלוֹ לְפָנֵי הַדְּבִיר זָהָב סָגוּר וְהַפָּרַח וְהַנֶּרֶת וְהַמְּלֻקָּחִים זָהָב:
 (נ) וְהַסְּפֹת וְהַמְּזֻמְרוֹת וְהַמְּזֻרְקוֹת וְהַכְּפֹת וְהַמְּחַתּוֹת זָהָב סָגוּר וְהַפְּתוֹת לְדִלְתוֹת הַבַּיִת הַפְּנִימִי לְקֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים לְדִלְתֵי הַבַּיִת לְהִיכָל זָהָב:

משנה – ידים פרק א'

(א) מִי רְבִיעִית נֹתֵנִין לְיָדַיִם, לְאֶחָד אָף לְשְׁנַיִם. מִחֲצִית לֶג, לְשִׁלְשָׁה אוֹ לְאַרְבָּעָה. מִלֶּג, לְחֲמִשָּׁה וְלְעֶשְׂרֵה וְלִמְאָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, וּבִלְבָד שְׁלֹשׁ יַפְחוֹת לְאַחֲרוֹן שְׁבָהֶם מְרַבִּיעִית. מוֹסִיפִין עַל הַשְּׁנַיִים, וְאִין מוֹסִיפִין עַל הָרְאשׁוֹנִים:

רביעית, הא ודאי ליועיל רביעית הנשאר לשנייה אחרונים, לאפילו בתחלה סגי לשנים דרביעית, כל שכן השתא דאתו משיירי טהרה. וכי לא מהני הכא, הני מילי היכא דלא נשאר לשנים האחרונים רביעית: ובלבד שלא יפחות לאחרון שבהן מרביעית – שיהיה בכלי בשעה שהאחרון נוטל את ידיו, רביעית. ואין הלכה כר' יוסי: מוסיפין על השניים ואין מוסיפין על הראשונים – דין נטילת ידים שצריך ליטול ידיו עד הפרק, ולאחר שנטל ידיו בשטיפה אחת אע"ג דידיו טהורות, אם קינח אותם במפה, מכל מקום אם חוזר ונוגע במים שעל המפה, ידיו טמאות ואם נגע בהן ככר של תרומה, נטמא, ולכך אוחיה לעבד שטיפה אחרת במים שניים לטהר המים הראשונים שעל גבי ידיו, והשתא קאמר דאם נתן המים שניים ולא

רע"ב – (א) מי רביעית – מים שיש בהן שיעור רביעית הלוג שהוא צינה ומחנה: נותנים לידים לאחד אף לשנים – אחד צעינן מתחלה רביעית. אף לשנים, אם היה צו מתחלה רביעית ונטל הראשון ואחר כך השני, אע"ג דלא היה רביעית גבי השני, שפיר דמי, הואיל ומשיירי טהרה אתו. ורמז"ס פירש, דדוקא מים שניים הוא דלא צעינן רביעית לכל חד וחד, הואיל וכבר נטהרו ידיו משטיפה ראשונה, אבל במים ראשונים אין פחות מרביעית לכל אחד. ורבותי לא פירשו כן: מחנית לוג לשלשה או לארבעה – לפום שיעורא דרביעית לשנים, היה די דרביעית ומחנה לשלשה, אלא כיון דנפשי גברי חיישינן שמא לא ידקדקו יפה ליטול עד הפרק, שכל אחד ממאמם במים מפני חזרו. ומיהו אי איכא רביעית ומחנה, ונטל הראשון מהם חצי



חק לישראל – פרשת פקודי יום ו'

הראשונים אם לא הגיעו לפרק אינו יכול להוסיף אלא לרדף לנגב ידיו ולחזור ולשפוך צבת אחת מים שיגיעו לפרק:

(ב) בכל הפלים נותנין לידיים, אפלו בכלי גללים, בכלי אבנים, בכלי אדמה. אין נותנין לידיים, לא בדפנות הפלים, ולא בשולי המחז, ולא במגופת החבית. ולא יתן לחברו בחפניו, מפני שאין ממלאין ואין מקדשין ואין מזין מי חטאת ואין נותנים לידיים אלא בכלי. ואין מצילין בצמיד פתיל אלא בליים, שאין מצילין מיד כלי חרש אלא בליים:

חרס שהקיפן כמיד פתיל ומונחין צאהל המת, אין מצילין על מה שצחוכן: שאין מצילין – כמו ואין מצילין. ודגמתו צפרק קמח דביצה שאפר כירה מוכן הוא, ופירשו צגמרא, הכי קאמר, ואפר כירה מוכן הוא: מיד כלי חרס – אם נפל סרץ צחוד כלי חרס, נטמא כל מה שצחורו, חוץ מכלים ואדם שאין מיטמאין מאויר כלי חרס ואין אדם וכלים מיטמאין מאויר כלי חרס. ואם שברי כלים נחונים צחנור של חרס, וסרץ צחנור, אין השברים מצילין על האוכלים שצחוכן:

הגיעו לפרק, יכול להוסיף עליהם ולשפוך מים צמקום שלא שפך סם תחילה, ויטהרו המים הראשונים שעל גבי ידיו, אצל על

רע"ב – (3) צכלי גללים – כלים עשוין מגללי הצקר. ללא חשיצי כלים לענין טומאה: לא צדפנות הכלים ואל צשולי המחז – משום צשברי כלים נינהו: ולא צמגופת הצבית – ללא להשתמש צצוכה עבידא ללא כיסוי לצבית: צחפניו – שלא ימלא חפניו מים וישפוך על ידי צברו: שאין ממלאים – מלוי מים חיים לקדש צהן מי חטאת של אפר פרה, דכלי צענין, דכתיב (צמדבר יט) מים חיים אל כלי: ואין מקדשים – נתינת האפר על גבי המים: ואין מזין – שטובל האזוב צכלי כדי להזות: כמיד פתיל – שברי כלי

(ג) הפיים שגפסלו משתיית הפהמה, בכלים, פסולים. ובקרקעות, בשירים. נפל לתוכן דיו, קומוס, וקנקנתום ונשתנו מראיהו, פסולין. עשה בהן מלאכה או ששירה בהן פתו, פסולין. שמעון התימני אומר, אפלו נתפון לשירות בזה ונפל לשני, בשירים:

עשה צהן מלאכה או ששירה צהן פתו פסולין – משום דצטלן ונשתנו מתורת מים: אפילו נתכוון לשרות צזה – צתמיהה, וכי אפילו נתכוון לשרות פתו צמקום אחד ונפל צמקום אחר יהיו פסולים והלא לא נתכוון ולא צטלם, אלא ודאי כשרים הם. ואין הלכה כר' שמעון התימני:

רע"ב – (ג) שנפסלו משתיית הבהמה – כגון מחמת סרחון. אצל כשנפסלו מחמת טיט, אפילו צקרקע פסולים: צכלים פסולים – ללא תקון רצנן נטילה אלא צרחויין לשתיית צהמה: צקרקע כשרים – להטביל הידים דהא מקוה נינהו וכל גופו טובל צהן, ידיו לא כל סכן: קומוס – גומ"א צלע"ז: וקנקנתום – דריאלול"י ומזהיר כעין זכוכית:

(ד) הדיח בהם את הפלים או שפחה בהם את המדות, פסולים. הדיח בהם בליים מודחים או חדשים, בשירים. רבי יוסי פוסל בחדשים:

(סח): פוסל צחדשים – דלע"פ שהם נקיים, אין רגילות להשתמש צהם עד שדיחום תחלה. ואין הלכה כר' יוסי:

רע"ב – (7) או שמיחה צהן את המדות – לחלוות שנדצקה צהן ואינה יוצאה אלא צדוחק, להכי תני לשון מיחוי, כמו מיחוי קרביו דתנן צפסחים פרק אלו דברים (7)



חק לישראל – פרשת פקודי יום ו'

(ה) הַמַּיִם שֶׁהִנַּחְתוּם מִטְּבִיל בְּהֵם אֶת הַגְּלֶסְקִין, פְּסוּלִים. וּכְשֶׁהוּא מְדִיחַ אֶת יָדָיו בְּהֵן, בְּשָׂרִים. הַכֹּל בְּשָׂרִים לִתֵּן לַיָּדִים, אֶפְלוּ חֲרַשׁ שׁוֹטֵה וְקָטָן. מִנִּיחַ חֲבִית בֵּין בְּרַפְיָו וְנוֹטֵל. מִטָּה חֲבִית עַל צֶדֶה וְנוֹטֵל. וְהַקּוֹף נוֹטֵל לַיָּדִים. רַבִּי יוֹסֵי פוֹסֵל בְּשֵׁנֵי אֱלוֹ:

מחמת הטויתו הוא, וחשיב כח גברא: והקוף – חיה ששמה מונא (אפפע) זלע"ז. ויש לה ידים כידי אדם: נוטל לידים – דכח נותן זעין, כח אדם לא זעין; ר' יוסי פוסל זעני אלו – בקוף, ובמטה חזית על אדה. בקוף, משום זעין כח אדם וליכא. ומטה חזית על אדה, לאו כח גברא חשיב ליה. ואין הלכה כר' יוסי:

דע"ב – (ה) גלוסקין – ככרות לחם נקי וטהור: ואם הדיח בהן ידיו – וטח את הגלוסקין זידו: כשרים – המים שזכלי לנטילה, שלא נעשית מלאכה זמים שזכלי אלא זמים שלקח בחפניו: מניח חזית בין זרכיו – וזרכיו מסייעין לשפוד, והיינו כח גברא, ומשום הכי לא פליג ר' יוסי זאהא: ומטה חזית על אדה – ואפילו הלך ושזב לו אר"כ והחזית שופכת מים כל היום כולו,

גמרא – גדה דף יט' ע"ב

רב נחמן אמר כדם הקזה מיתבי מעשה ותלה בקילור ורבי תלה בשרף שקמה מאי לאו אאדום לא אשאר דמים אמימר ומר זוטרא ורב אשי הוו יתבי קמיה אומנא שקלי ליה קרנא קמייתא לאמימר חזייה אמר להו אדום דתנן כי האי שקלי ליה אחריתי אמר להו אשתני אמר רב אשי כגון אנא דלא ידענא בין האי להאי לא מבעי לי למחזי דמא:

רש"י על הגמרא

לכולהו דדייקי זין דם בחור לדם נשוי משום דסומק טפי וזין דם מאכולת של ראש לשאר דם מאכולת: אומנא – מקיז דם בקרן: זין האי להאי – זין קמא לזתרא:

רב נחמן – אמתני קאי: ותלה רבי מאיר – כחם: בקילור – אנפלשט"ר ואדום הוא ונחעסקה זו אלמא קילור דומה לדם נדות ואע"ג ללא הוי סומק כולי האי וקשיא

זוהר – יתרו דף פט' ע"ב

תו אמר ר' שמעון, פתיב, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. מאי טעמא. בגין דלא אתחזי דינא בהאי יומא. ואי תימא הא לגבוה סלקא. בכל מושבותיכם קאמר, ולא לגבוה. והוא דסלקא לגבוה, לאכפיא לדינא אחרא סלקא. דתנינו, אית אשא אכלא אשא. ואשא דמדבחה, אכלא אשא אחרא:



חק לישראל – פרשת פקודי יום ו'

וּבְגִינֵי כֹהֵן, אֶתְגַּלְיָא עֲתִיקָא קְדִישָׁא בְּהַאי יוֹמָא, מְכַל שְׂאֵר יוֹמִין. וּבְזִמְנָא דְאַתְגַּלְיָא עֲתִיקָא, לֹא אֶתְחַזֵּי דִינָא כְּלָל. וְכָל עֲלָאִין וְתַתְּאִין מִשְׁתַּכְּחִין בְּחֻדְוֹתָא שְׁלִימָתָא, וְדִינָא לֹא שְׁלֵטָא:

תְּאֵנָא, כְּתִיב (שְׁמוֹת ל"א) כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְיָ אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. שֵׁשֶׁת יָמִים וְדָאֵי, וְלֹא בְּשֵׁשֶׁת. וְהֵנִי יוֹמִין קְדִישִׁין עֲלָאִין, אֶקְרוּן יוֹמֵי דְשְׁמָא קְדִישָׁא אֶתְכַלִּיל בְּהוּ, וְאִינוּן אֶתְכַלִּילֵן בִּיהַ. זְכָאָה חוֹלְקִיהוּן דִּישְׂרָאֵל מְכַל עֲמִין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמַזְלֹת, עֲלִייהוּ כְּתִיב, (דְּבָרִים ד') וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּי אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כּוֹלְכֶם הַיּוֹם:

הלכה – הרמב"ם הלכות שבת פ"ו

(יט) לא יתן אדם בערב שבת כלים לאומן גוי לעשותן אף ע"פ שפסק עמו אלא בכדי שיצא בהן מביתו קודם שחשיכה וכן לא ימכור אדם חפציו לגוי ולא ישאלנו ולא ילונו ולא ימשכנו ולא יתן לו במתנה אלא בכדי שיצא באותו חפץ מפתח ביתו קודם השבת שכל זמן שהוא בביתו אין אדם יודע אימתי נתן לו וכשיצא הגוי מביתו בשבת וחפץ ישראל בידו יראה כמי שהלוהו לגוי או משכנו או פסק עמו או מכר לו בשבת:

(כ) הנותן אגרת לגוי להוליכה לעיר אחרת אם קצץ עמו שכר הולכה מותר ואפילו נתנה לו ערב שבת עם חשיכה והוא שיצא בה מפתח ביתו קודם השבת ואם לא קצץ אם יש במדינה אדם קבוע שהוא מקבץ האגרות ושולח אותם לכל מדינה ומדינה עם שלוחיו מותר ליתן לגוי האגרת והוא שיהיה שהות ביום כדי שיגיע לבית הסמוך לחומה קודם השבת שמא זה שמקבץ האגרות ושולחן ביתו סמוך לחומה הוא ואם אין שם אדם קבוע לכך אלא הגוי שנותנין לו האגרת הוא שמוליכה לעיר אחרת אסור לשלוח ביד גוי האגרת לעולם אלא אם כן קצץ לו דמים:

לע"נ

זאב חיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה בת שמחה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.